

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3570/2025
08.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Горан Живковић, адвокат из ..., против туженог Републичког хидрометеоролошког завода Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1713/25 од 06.08.2025. године, у седници одржаној 08.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1713/25 од 06.08.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1713/25 од 06.08.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 156/23 од 10.03.2025. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиље од 09.09.2024. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље па је обавезан тужени да у име и за рачун тужиље обрачуна и уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО, обрачунате на најнижу месечну основицу за уплату доприноса у износу од 40.143,00 динара, за период и на износе ближе наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба тужиље у делу којим је тражила да се тужени обавезе да након извршених уплата из става другог изреке пресуде за период од 15.04.2010. године до 15.10.2018. године, надлежном Републичком Фонду за пензијско и инвалидско осигурање у име и за рачун тужиље попуни и поднесе пријаву података за утврђивање стажа осигурања, зараде, накнаде зараде, основице осигурања и висине уплаћених доприноса „образац М-4“ и пријаву промене података за утврђивање стажа осигурања, зараде, накнаде зараде, основицу осигурања и висине уплаћених доприноса „образац М-8“ за период радног ангажовања од 15.04.2010. године до 15.10.2018.

године, из става другог изреке пресуде. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 159.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, одлучено је да се тужиља ослобађа обавезе плаћања судских такси на тужбу и првостепену пресуду у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1713/25 од 06.08.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбачена је, као недозвољена, жалба туженог изјављена против става петог изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиља је доставила одговор на ревизију туженог захтевајући накнаду трошкова ревизијског поступка.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Предмет тражене правне заштите је уплата, за тужиљу надлежном фонду, припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање обрачуната на најнижу месечну основицу за уплату доприноса у износу од 40.143,00 динара, за период у ком је тужиља обављала послове ... за период сезоне противградне заштите од 15.04.2010. године до 15.10.2018. године на основу уговора о обављању привремених и повремених послова закључених са туженим. Побијана пресуда којом је тужбени захтев тужиље делимично усвојен заснована је на одредбама чланова 2, 4, 6, 7, 13, 36, 37, 39, 40. и 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, на основу утврђеног чињеничног стања да тужени за тужиљу није на правилан и законит начин обрачунавао и уплатио доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и утврђеног износа разлике доприноса које тужени треба да уплати по том основу. Одлука не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету. Тужена у ревизији указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање што није разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности предмета спора побијаног дела у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 29.06.2021. године, а вредност предмета спора је 40.143,00 динара.

Имајући у виду да ово није парница из радног спора у смислу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, код којим је ревизија увек дозвољена, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање и престанак радног односа, а да је побијана вредност предмета спора испод динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију с обзиром да исти нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић